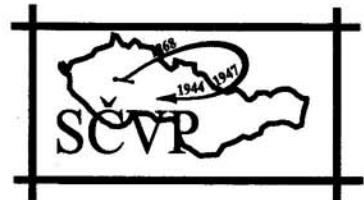

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/2010

Výjimka u jednoho Němce

Když Němci obsadili Volyn, tak věznice ve městě Lucku byla přeplňena ruskými zajatci. Protože jich byly tisíce, tak většina postávala venku za ostnatým plotem. Nedostávali jist, ani pit, a když jsme chodili okolo, bylo nám jich líto. Starostou na naší obci Boratín byl občan Švejdar, na něj jsme se tedy obrátili, jestli by nezkusil domluvit s velitelem věznice - Němcem, zda bychom mohli zajatcům poskytovat nějaké jídlo. Pan Švejdar slíbil Němci, že když to dovolí, dostane prase. Němec dal souhlas a ve vsi se provedla sbírka brambor, zeleniny i nějakého sádla. Uvařilo se několik pařáků potravy, naplnily si je mlékárenské konve a odvezly do lágru. Děvčata pak nalévala jídlo vyhladovělým zajatcům sběračkami přes dráty do nejrůznějších nalezených plechovek, neb i do natažených dlaní, když nádob nebylo. Po nějakém čase Němci zjistili, že zajatci se příliš posilnili, tak krmení zakázali pod pohružkou, že každého, kdo podá zajatci krajíček chleba, zastřelí. Tím prakticky zajatce odsoudili k smrti. Denně potom odvádely mrtvé do jámy.

Starosta Švejdar se s velitelem věznice seznánil blíž, neboť ten uměl česky a rád dobře jedl a pil i tu žitnou samohonku. K Švejdarovým často dojížděl a vozil s sebou velmi hezkou milenku - židovku. Ukrýval ji pro sebe na židovském hřbitově v nějaké hrobce. Tím jí život zachránil.

V obci vypukl tyfus. U Švejdarových sousedů Albrechtů měli dvě dcery, starší Jiřinku a Zdeňku. Jiřinka tyfrem onemocněla a zemřela. Švejdarovi měli dceru Lidunku a ta také týmem onemocněla. Okamžitě ji izolovali v samostatné světnici a najali ošetřovatelku, která absolvovala ošetřovatelský kurs. Přihlásila se dobrovolně, i když věděla, jakému riziku se vystavuje. Jmenovala se Dobra Šebestová a chodili jsme spolu do jedné třídy ve škole v Lucku. Za války pracovala v polní nemocnici a mimo hodinu asistovala také u mé operace po frontovém zranění. Vrátim se však ke Švejdarům. Celá rodina nesměla k nemocné vstoupit. Přijel na návštěvu Němec, který se jmenoval Geršlagr a když mu sdělili, že jejich dcera má tyfus, uklidnil je, že zitra pojede do Berlín, přiveze léky a dcera se uzdraví. Skutečně přivezl injekce a Ludmilu zachránil, ale vypadaly jí všechny vlasy, jen se jí leskla holá lebka. Později vlasy zas narostly.

Němci vydali nařízení, že každá obec musí vyslat určitý počet mladých lidí do Německa, aby nahradili jejich muže na frontě. Když Němec požádal Švejdaru, že musí také nějaké lidi vyčlenit, starosta se snažil Němce obalomit, aby to nějak zařídil a mladí do Německa nemuseli. Ten slíbil, že se o to pokusi a skutečně druhý den přijel a oznámil, že v Lucku je velitel-šéf přes celou Volyn, je šlechtického rodu a pořádá velké hostiny. Nemá však pořádného kuchaře a když mu Švejdar sežene kuchařky, tak nemusí nikoho poslat do Německa. U našich sousedů měli dceru Marii. Dělala vychovatelku dětí ve Vídni u nějakého doktora, uměla německy a byla ochotna nastoupit jako kuchařka.

Za Poláků provozovala internát pro děti z odlehých míst, docházejících do české školy v Lucku. Měla bohaté potřebné zkušenosti. Přihlásila se také Anička Albrechtová, ráda vařila a pekla dobré dorty. Němci byli spokojeni a děvčata také. Do Německa nemusel z vesnice nikdo. I když se často děvčata musela před opilými Němci zamýkat, důležité je, že se vždy najdou lidé, kteří druhým v nouzi pomohou.

Vzpomíнал Ladislav Opočenský

65 výročí ukončení 2. světové války

sí připomněli členové SČVP v regionu Cheb. Z podnětu ThDR Jana Křivky se konala u pomníku obětí války ve Františkových Lázních, kde je uložena i prst' z dukelského bojiště a Českého Malína, smuteční panychida. Bohoslužbou a položením květin jsme uctili památku všech, kteří obětovali své životy za naši svobodu!

Vladimír Zýval

Česká Televize, K rukám gen. Řediteli Janečka Věc: Protest

Jsem Volynský Čech, který od 17. 7. 1945 žil 15 let v obci Vyškov v C. na Žatecku, vzdálené od Postoloprt 5 km. Již tehdy se v obci mluvilo o tom, že vraždy v Postoloprech v květnu a červnu 1945 mají na svědomí gardisté, samozvaní ozbrojenci, rekrutovaní z polokriminálního prostředí.

Otec Václav Zich, účastník 1. a 2. oboje, pohřbil dne 15. 9. 1944 svou dceru a moji sestru Annu Zichovou u polského Krosna, kde padla v bojích u Dukly v západních Karpatech. Spolu s dalšími členy naší širší rodiny jsme převzali přidělené usedlosti čp. 5 a čp. 7 po odsunu sudetských Němců v r. 1946. Prevážná část z nich dnes již nežije.

Ve jménu jejich památky protestují proti formě, jakou Vaše redakce zvolila u publicistické relace „Zabijení po Česku“, vysílané na stanici ČT 2 dne 6. 5. 10. Nesouhlasím s tím, že byli vražděni němečtí civilisté ve jménu pomsty za násilí, kterých se dopouštěli Němci na Čechách. Protestuji ale proti tomu, aby do popisované tragedie byla zatahována ta část Svobodovy armády, kterou tvorili volnýští Češi. Náš přítel pan Josef Holec redaktorovi panu Vondráčkovi jasně dokazoval údají z vlastního válečného deníku, že „Svobodovci“ byli převeleni na Žatecko v polovině července 1945, tj. dávno po zmiňovaných událostech v Postoloprech. To ovšem v reportáži nezaznělo. Místo toho pan Vondráček dal dostačený prostor k vyjádření pamětníkům a přímým účastníkům tragédie. Z dodatečného policejního vyšetřování v roce 2007 jsou známi hlavní viníci tragedie.

Celá relace vyzněla jako tendenčně zaujatá a povídavě časově realizovaná před oslavou 65. výročí vítězného konce 2. světové války a konáním sudečenského sjezdu v Německu. Zajímalo by mne, kdo si tuto relaci objednal a kdo ji financoval. Mrzí mě, že v době, kdy se po 65 letech snažíme ve veřejných mediích zasmávat českou společnost o existenci, životě a zásluhách naší komunity (Sdružení Čechů z Volyně - SČVP), zveřejnите nepravidlivou a nás poškozující informaci.

Proto Vás žádám, pane generální řediteli Janečku, abyste učinili nápravu v příslušné redakci tím, že dodatečně v nějaké další relaci, např. „Reportér ČT“ doplníte své zveřejněné údaje.

Očekávám Vaši odpověď, za niž Vám předem děkuji a jsem s pozdravem

Ing. Miroslav Zich,
Tyršova 510/9, Liberec 5, 460 01, tel.: 607 137 230
Souhlasím: Josef Holec,
Dukelská 1964, Žatec, 438 01, tel.: 415 711 614
Na vědomí: Oldřich Rejchrt, předseda SČVP

Oslava výročí

Několikrát, při hledání programu na televizní obrazovce, jsem zahlédla přípravu rekonstrukce nějakého boje z 2. světové války. Z několika vět doprovodné informace bylo zřejmé, jak náročná a zodpovědná je to práce, aby scény byly věrohodné a nenapadnutelné eventuálními účastníky či památníky těch událostí, nemluvě o tom, jak drahá je to záležitost.

Napadlo mě jen, proč to dělají. Jakoby nestály, pro představu, jak se lidé legálně zabijí, dokumentární snímky ve zprávách z míst, kde se dnes skutečně válčí a jakoby civilizovaná společnost 21. století mi také dovoluje zmáčknout knoflik ovladače a se zdůvodněním si svého stařeckého pohledu na světové dny nesouhlasit s takovými filmy a dívat se na jiný program.

Květen tohoto roku se vyznačoval oslavami 65. výročí ukončení 2. světové války. Bylo mnoho příležitostí účastnit se této akci a dle osobních možností jsem se některých zúčastnila. Mimo pietní akce na litoměřickém hřbitově v památniku obětem 2. světové války a vzpomínkových akcí ČsOL jsem využila mimořádně pěkného počasí dne 22. 5. 2010 a bohaté nabídky programů Kulturního zařízení města Roudnice nad Labem v příležitosti oslavy 65. ukončení 2. světové války, 100. výročí Galerie moderního umění v Roudnici n. L., 100. výročí předání do užívání roudnického mostu a 10. výročí založení Salomoniho orchestru v Roudnici n. L.

Program této akcí byl bohatý a bylo z čeho vybírat. Tak mimo jiné byla umožněna na Labi atraktivní projížďka lodí Albia, spojená s výletním v lávček projíždějícím ulicemi města. Na Husově náměstí šířili radost a veselí svou produkci hudební naděsnici. Na náměstí Jana z Dražic byla uspořádána přehlídka vojenské techniky z 2. světové války a přehlídka historických vozidel. Den otevřených dveří v Podřipském muzeu poskytl též mimořádně zajímavou přednášku o historii vzniku a předání do užívání roudnické dominanty-mostu před 100 lety. Vedle řady dalších programů pozornost občanů poutala příprava dobrovolné akce k oslavě 65. výročí ukončení 2. světové války, již byla ukázkou boje místních povstalců s ustupující německou armádou v okolí roudnického mostu dne 9. 5. 1945.

Musím se přiznat, že nehledě na snahu pořadatelů provést tuto ukázku co nejvěrněji mi do oslav pozoruhodných událostí nezapadla dobře. Ohloušující třesk zbraní nejrůznější ráže, rozputovávající se boj, padající ranění i mrtví na bojové ploše, vyděšení civilistů, oběťové ošetřovatelky, zachraňující život těm, kteří jsou paradoxně právě legálně stíleni, když už se stílet nemělo, mi navozovalo mrazivé vzpomínky na prožité události z doby války.

O to přijemnější a cílevědomější byla oslava 10. výročí vzniku nového hudebního tělesa v Roudnici n. L. Salomoniho orchestru. Tento orchestr formoval a vyzvedl na současnou vynikající úroveň, většinou z absolventů Roudnické hudební školy, také její absolventy již PhDr. Ondřej Šedivý. Dalším studiem mnoha odborných uměleckých škol, Pedagogické fakulty UK, dirigentské a sbormistrovské praxe doma i v zahraničí získal tu nejvyšší profesionální odbornost a doktorát filozofických věd. V tento den oslav 10. výročí orchestru byl pod jeho skvělou taktovkou

v kinosále roudnického zámku uspořádán slavnostní koncert, na jehož programu byly skladby našich i zahraničních klasiků. Krásá melodií a mistrná interpretace hudebníků dirigovaných PhDr. Ondřejem Šedivým poskytovaly návštěvníkům koncertu ty nejhezčí prožitky.

Závěrečným bodem programu tohoto dne byl ohňostroj, vypalovaný nad oslavovaným staletým mestom.

Pohled z náměstí, plného očekávajících občanů byl fascinující. Zdá se vždy, že ten ohňostroj právě viděný je ještě krásnější, než ten, viděný jinde naposledy. Byl skutečně úchvatný.

Za mimořádně teplé měsíční noci jsme se vraceli domů v nejlepší pohodě a s vědomím, že život ve své nepředstavitelné pestrosti poskytuje hlavně také neomezené možnosti tvořit krásu a rozdávat radost.

Věra Suchopárová

65. Výročí konc II. světové války

Stalo se již tradici, že my, rození Kupičováci spolu s potomky a sympatizanty si připomínáme v květnu Den vítězství a jiná výročí, související s naší obcí. Letos jsme si připomenuli 140. výročí podepsání kupní smlouvy a tím založení české obce. Také jsme nezapomněli na Den matek.

Jako vždy, setkání proběhlo v Krásném Dvoře a bylo zahájeno ekumenickou bohoslužbou. Dbáme, aby chom nikoho neurazili a proto u oltáře je evangelický, katolický a pravoslavný duchovní (je to podle abecedy, aby nebylo dohadu). Letos byl přítomen i duchovní Československé církve husitské. Bohužel, byli jsme již bez našeho, nám tak blízkého, Jana Ježka, evangelického faráře.

Další část oslav proběhla u pomníku padlých. Oslavy zahájil starosta obce pan Mgr. Kuna. Ceremoniál u pomníku, jako kládení věnců, večerka, čestná salva a hymna probíhal za asistence vojáků ČA.

Vojáci s velitelem panem praporčíkem Petrem Možnou se svým vzorným vystoupením byli ozdobou setkání. U pomníku byl přednesen hlavní provoz. V projevu bylo zdůrazněno, že my, kdo víme co je válka, nevpomínáme jen ty naše padlé a na slzy jejich matek. Jsme si vědomi, že zrovna tak hořce plakaly matky těch padlých na Východě jako na Západě. Tak jako matka některého Vaňuši nemohla pochopit, že i on již jako několikatý syn, padl. Zrovna tak rodačka z Kupičova, občanka USA nevěřila, že ten její třetí syn také padl. Přesvědčil ji až nápis na pomníku ve Francii. Znovu jsme vyvračeli tvrzení, že Volnáci šli houfně do československé armády kvůli Sudetoněmeckým majetkům, jak ještě dnes některí tvrdí. A toto, tak vzácné výročí, je až tolik moc nezájemné. Oslavu u pomníku zakončila moderátorka letošních oslav PhDr. Miloslava Žáková, CSc.

Další pokračování bylo, jako vždy, v Základní škole. Zde byl jednak oběd, prohlídka výstavy a volná debata v tělocvičně. Letošní setkání proběhlo v obzvlášť srdečné a vstřícné atmosféře. Libilo se zde i nášm hostům z Polska. Sešel se Polák Franek s Českou Libuší a zavzpominali, jak spolu páslí krávy. Bylo to tak srdečné, že si ani neuvědomili, že to vše se odehrálo asi před 68 léty. Paní Halina Woźnicka roz. Houžvicová si plně využívala srdečné vstřícnosti krajanů. Náš hudebník ji plně rozechrápal srdce melemi, které ji připomínaly dědečkův gramofon. Spolu s naší Slávinkou Žákovou si zapívaly i jiné, jim drahé melodie. Také dalšího hosta z Polska E. Kučeru velice potěšilo, jak nezapomínáme na jeho padlého otce Antonína Kučera.

Letošní výstavou jsme si připomenuli, kde všechna naši krajané bojovali. Samozřejmě hlavně od Dukly až po Prahu. Také jsme vzpomněli na Stalingrad, Střední východ, Monte Cassino, Dunkerk, Armii Krajovou, Tichý oceán a také letce z RAF, kteří u nás na začátku války pobývali. Vzpomněli jsme i těch, kteří v roce 1941 padli neznámo kde.

Byla to opravdu srdečné setkání. Loučili jsme se neradi, ale s přání: „Za rok na shledanou!“

Václav Kytl

Nikdy nezabudnem na Aničku Zichovú

Článek byl zveřejněn v tématickém celku „DUKLA VĚCNĚ ŽIVÁ“, vydávaném slovenským

Svidnickým museem na pokračování v seštu č. 11 v roce 1989.

Po namáhavom a nepretržitom pochodováním Poľskom pred fašistickými okupantmi sme sa v polovicu septembra 1939 dostali do volynskej oblasti na Západnej Ukrajine. V Rovne nás miestne úrady požiadali, aby sme odišli do Zolotejova na výpomoc poľnohospodárom.

Po príchode do Zolotejova sa nás ujala rodina Zichovcov-zaoberali sa poľnohospodárstvom. Prosili ma, či bysme im nepomohli pri zbere zemakov. Spoznali sme teda šťastnú rдинu Zichovcov, ich milu dcéru Aničku a syna Miroslava. Všetkých zaujal život v našej krajinie kultúra, poľnohospodárstvo a celý rad daňsich skutočností. O našej vlasti počuli iba zo rozprávania svojich predkov. Po niekoľkých dňoch sme odišli do mesta Olyka. Odvtedy som sa s rodinou Zichovcov nestrelol.

Ked' sa roku 1944 fronta priblížila k našim hraniciam, veľa volynských Čechov sa hlásilo do našej československej vojenskej jednotky. Po svojom zranení na Dukle som sa liečil v prifrontovej nemocnici a krátko po návrate asi 15. septembra som sa dozvedel, že Anička Zichová bola ťažko ranená a po prevoze na ošetrovňu zomrela. Dlhho som pátral, kde žije rodina Zichovcov. Až po uverejnení článku v Hlasse Revolúcie od Táne Kirchnerovej, jej priateľky, som zjistil, že v Žatci žije Aničkin brat inžinier Miroslav Zich, ktorý spomína na svoju sestru.

Aničkine ukončenie štúdia na poľskom gymnáziu v Rovne súvisí so vstupom Červenej armády na Volynsko v roku 1939. Zatiaľ čo najbližšie kamarátky odchádzajú na vysokoškolské štúdiá, Anička zostáva doma, pretože rodičia jej nechceli dovoliť ďalej študovať a nesúhlasili ani s tým, aby odišla z domu, pretože hrozila vojna. Pre celú našu rodinu, a najmä pre citovo a humánné založenú Aničku je obdobie rokov 1940-1944 obdobím utrpenia, depresie a životných sklamáni. Anička bola veselá, inteligentná a činorodé dievča, ktoré si kládalo vysoké životné ciele. Svoje postavenie ženy v spoločnosti chcela naplniť verejnou činnosťou v zdravotníctve bud' ako lekárka, alebo ako zdravotná sestra. Preto tak ťažko znásala nelený pobyt doma, ktorý ju v jej záujmov uspokojoval minimálne. Nezmierila sa s úlohou slečny na vydaj. Utieka sa k literatúre a hudbe.

Citanie svetovej literatúry, hra na klavír a pestovanie kvetov na zahrade jej zo začiatku stačí nahradíť stratené ilúzie, ale ked' ju vojnové udalosti bezprostredne zasiahli, podlieha depriasiám. Výčinením fašistov stráca svoju prvú lásku Slávku a ďalších kamarátkov, stáva sa svedkom neľudskej zaobchádzania so Židmi sovietskymi zajatcami, hrozia jej nútenej práce v Nemecku.

V tomto období hlboké duševnej depresie sa náhodou stretáva s Miroslavom Cilcom z Húľča, ktorý má na ňu velký vplyv. Svojimi názormi a aktivitou v boji Čechov proti banderovským bandám podnetil u Aničky vlastenecké vedomie. Lutuje, že ak žena nemá toľko možnosti ako muž, ale napriek tomu je rozhodnutá urobiť pre svoju vlast' a národ všetko, co bude v jej silách. Svoju vzdialenosť vlast' považuje za zaslúbenú zem a chce za každú cenu vrátiť do Čiech. Len čo sa dozvie o existencii 1. čs armádneho zboru v ZSSR, uvažuje o tom, že sa dobrovolne prihlásí do jeho radov. Vidi v tom príležitosť uniknúť z nepriateľského prostredia, skončovať so sposobom života, ktorý ju neuspokojoval a povinnost' podieľať sa na oslobozdení vlasti spod fašistického okupácie. Toto presvedčenie je také silné, že sa stáva jej životným cielom bez ohľadu na názory rodičov a príbuzných. Kvôli zvyšujúcemu sa nebezpečenstvu vývzdania banderovcov odchádza naša rodina začiatkom roku 1944 zo Zolotejova na Urvenský zámok pri Húľči k príbuzným. Tam sme prežili niekoľko mesiacov hrozostrašných nocí, ale šťastne sme sa dočkali osloboodenia územia Červenou armádou.

Napriek odporu rodičov odchádza Anička dobrovoľne do československej armády. Vydá sa pešo na cestu do 40 km vzdialého Rovna, kde sa 5. apríla 1944 podrobí odvodu. Odmieta pracovať v tyle frontu a žiada o přidelení k bojové jednotce. Preto sa dostáva ako spojárka a pisárska do štáb delostrelectva 1. samostatnej československej brigády, ktorej náčelníkom bol štábny kapitán Rytíř. Absoluje výcvik a na výbornú si osvojuje aj súčasnú spojovaciu techniku. Stáva sa obetavou a vynikajúcou telefoničkou, radistkou a poddostojníčkou a je prikladom pre vojakov.

Na posledne chvíliky života Aničky Zichovej spomína vodič štáb, delostrelec 1. čs. brigády, voják Jaroslav Hejda:

„Aničku som poznal už od detstva bola mojou vzdialou pribuznou. Bližšie som ju spoznal až počas vojenskej sklužby. Slúžil som ako vodič faškého terénneho nákladného auta zn. Dodge pri štábe delostrelectva. Anička tam posobila ako telefonistka na ústrednú toho istého štáb. Pekné, urastené plavolasie, modrooké dievča, vzdelené a súčitané. Svojimi znalosťami inteligenciou vari prevyšovala všetkých vo svojom okolí. Náruživá čitatel'ka, každú voľnú chvíľu venovala čítaniu. Neviem, kde si stále zaobstarávala tie knihy. Všetci, ktorí s ňou prišli do styku, si ju obľubili pre jej priamu úprimnú povahu a svedomitosť. Kde-kto sa za ňou so zaľúbením otočil. Ona sama sa však ku všetkým vojakom a doslovníkom správala korektné, ale odmerane.

Ked' sa roku 1944 fronta priblížila k našim hraniciam, veľa volynských Čechov sa hlásilo do našej československej vojenskej jednotky. Po svojom zranení na Dukle som sa liečil v prifrontovej nemocnici a krátko po návrate asi 15. septembra som sa dozvedel, že Anička Zichová bola ťažko ranená a po prevoze na ošetrovňu zomrela. Dlhho som pátral, kde žije rodina Zichovcov. Až po uverejnení článku v Hlasse Revolúcie od Táne Kirchnerovej, jej priateľky, som zjistil, že v Žatci žije Aničkin brat inžinier Miroslav Zich, ktorý spomína na svoju sestru.

(Pokračování příště)

Páté celostátní setkání v Hněvotíně

Olomoucký region u příležitosti 65. výročí ukončení II. světové války připravil celostátní setkání volyňských krajanů a jejich přátel. Místem konání, stejně jako všech předešlých, byl Hněvotín u Olomouce.

Sraz rodáků z volyňské Moldavy a jejího okolí, zorganizovaný v roce 1988 příslušníky 1. samostatného armádního sboru v SSSR, zíjícími ve Hněvotíně, je označován jako první z těchto setkávání. Následující, konaná již pod hlavičkou SČVP, přerostla původní rámcem a nabyla celosvazový rozměr. Konala se v letech 1995, 2001 a 2005. Počet účastníků i oficiálních hostů postupně narůstal a s tím rostl i význam těchto setkání. Druhého setkání, uskutečněného již pod patronací olomouckého regionu SČVP, se zúčastnilo 320 osob.

Počet účastníků třetího setkání, v důsledku přeregistrace podstatné části členů olomouckého regionu do regionu Šternberk, klesl téměř na polovinu, ale věhlas hněvotinských srazů mezi členy SČVP posilil. Právě zde byl pokřten 3. díl „Dějiny Volyňských Čechů“ za přítomnosti autora Doc. PhDr. Jaroslava Vaculíka, CsC. a jeho spolupracovníka Ing. Jiřího Hofmana. Čtvrtému setkání dominovalo 60. výročí ukončení II. světové války, zúčastnilo se ho na 150 osob. Mezi účastníky celostátních setkání v Hněvotíně nacházíme mnohá jména významných osobností; např. dceru arm. generála Ludvíka Svobody prof. Ing. Zoe Klusákovou, plk. v.v. Irenu Malinskou, ppr. v.v. Helenu Kříkavou, iniciátorku a spoluautorku knihy „Ženy bojující“. Dále prof. Jaroslava Chudobu, bývalého předsedu SvČZ a vedoucího redaktora Věrné stráže, bývalé místopředsedy předsednic SvČVP Václava Dubce, MVDr. Vladimíra Samce a další. Pozvání nikdy neodefekli zástupci místní samosprávy, školy, pravoslavné církve, kulturních institucí a reprezentanti ČsOL i ČSBS.

Letos Olomoucký region SČVP v Hněvotíně připravil na den 15.5.2010 již 5. celostátní setkání. Na něm si účastníci připomněli především 65. výročí ukončení II. světové války, učili oběti prvního a druhého odboje z řad volyňských Čechů, oběti míst postižených nacistickými represáliemi, zejména Lidic na území České republiky a Českého Malína na dnešní ukrajinské Volyni. S hlubokým pohnutím přivítali delegaci Památníku Lidice vedenou ing. Ančou Marinovou, vedoucímu muzea Památníku Lidice. Jejimi členy byli přezívání lidické děti Marie Šupíková, Věra Rýmonová a Pavel Horešovský. Návštěva lidické delegace je výrazem praktického naplnění „Smlouvy o spolupráci mezi Památníkem Lidice a SČVP“ podepsané letos v březnu a publikované v Zpravodaji č. 4/2010. Dalšími oficiálními hosty byli ing. Jaroslav Dvořák-starosta obce Hněvotín, MVDr. plk. Žuffa Kunčo-předseda ČsOL olomouckého kraje a RNDr. Mgr. Petr Novák - pravoslavný duchovní katedrálního

chrámu sv. Gorazda v Olomouci. Předseda olomouckého regionu Vladimír Polák přivítal také členy předsednictva SČVP Oldřicha Rejchrtu-předsedu sdružení, Josefa Kozáka-místopředsedu pro Čechy, Jaromíru Němcovou-místopředsedkyní pro Moravu, Marii Nečasovou-ekonomku a Miroslava Krušinu-předsedu historicko dokumentační komise. Uvedení jmen hostů a přítomných funkcionářů, podle názoru předsedy olomouckého regionu, zdůrazňuje celkovou vážnost a celostátní rozsah této akce. Letos do Hněvotína přijelo více jak 160 účastníků. Jejich bohatý potlesk vyjadřil srdečné poděkování organizátorům, ale také skupině mažoretek, školní mládeži a jejich pedagogům za bohatý kulturní program, který mimořádně obohatil přátelskou atmosféru v sále a krásu společné prožité chvíle.

Výbor olomouckého regionu ve složení Vladimír Polák-předseda, Josef Šulc-místopředseda, Emilie Procházková-hospodářka, Václav Klabin-člen výboru a Václav Šulc-člen výboru se o svůj region čítající 58 členů nejen vzorně stará, ale dokáže zorganizovat akce celostátního dosahu a vydat o svém regionu i publikaci. Publikace nese název Setkání a loučení v Hněvotíně. Budou olomoučtí inspiraci pro další regiony? Moc bych si to přál. Pak bychom nenaříkali, že jsme starí, naše řady řídou a nemáme následovníky.

Oldřich Rejchrt

Zájezd na Volyně ve dnech 1. 6. až 7. 6. 2010

Zájezd pro 48 krajanů zorganizovala plně ve své režii paní Irena Malinská z pražského regionu.

Je zajímavé, že část účastníků byla na Ukrajině poprvé a moc se těšili na první kontakt s prostředím ve kterém se narodili a žili jejich rodiče nebo prarodiče. Pro mnohé to bylo docela dobroručné, hledat místo původu svých předků.

Zájezd byl výborně naplánován a rozdělen do dvou částí. V první se účastníci seznámili s Volyní a dozvěděli se něco o její historii ve vztahu k osidlování českými rodinami. Přitom jsme se seznámili s Dubnem, kde jsme bydleli v nově zrekonstruovaném hotelu s báječnou stravou, Rovnem a Luckem v jejichž okolí byla největší koncentrace českých osad. V Rovně jsme položili věnec u památníku volyňských Čechů padlých ve 2. světové válce.

Poklonili jsme se obětem bestiálního rádění německých fašistů u památníku oběti Českého Malina, kde jsme položili věnec. Kromě toho jsme navštívili Počájov a prohlédli si její skvost - počájevskou Lavru. Celou dobu nás provázela JUDR. Ponomarenková a poskytovala obětovanou pomoc.

Další část byla věnována individuálním návštěvám jednotlivých českých osad, kde měli účastníci zájezdu svoje příbuzné, známe nebo tam žili jejich předci.

Zájezdu využil také zpracovatel kroniky obce Hlinsko, pan Roman Šter, který poprvé s velkým nasazením a nadšením poznalá Hlinsko i s jeho složitým místopisem. Vzhledem k tomu, že se pomoci místních dopravních prostředků podařilo překonat velmi obtížnou přístupnost jednotlivých částí Hlinska, zničeného českého hřbitova a míst, kde se pořádaly různé slavnosti včetně nácviku skladu na věsokolské slety, získal dosti podrobnou představu o celé osadě i o podmírkách ve kterých žili její obyvatelé, což je pro autora v podstatě neocenitelné.

Jedno odpoledne bylo věnováno setkání s místními krajaný, kteří jsou organizováni ve spolku „Stromovka“. Prohlídli jsme si putovní výstavku Evropská unie očima dětí Evropské pexeso. Za účasti generálního konsula ČR ze Lvova pana Davida Pavlity, jeho manželky paní Martiny Pavlitové Muchové a primátora města Dubna, jsme zhlédli vystoupení dětského sboru „Stromovka“ i vystoupení dospělých, v prostorách dubenského zámeckého muzea. Vše proběhlo ve velice srdečném duchu. I touto cestou se místní krajané snaží úspěšně udržovat vztah k českému jazyku a původní vlasti.

Při našem odjezdu do republiky se s námi všichni výše jmenovaní přišli osobně rozloučit.

Účastníci spontánně hodnotili velmi vysoce celý zájezd a profesionální práci vedoucí zájezdu i to, že se paní I. Malinské podařilo uspořit 20.000-Kč, které věnujeme tiskovému fondu našeho Sdružení. Celou

dobu mezi účastníky panovala výtečná nálada, která vydržela až do příjezdu domů. Bezvadně fungovala i posádka pohodlného autobusu včetně obsluhy při občerstvení. Také potlesk a díky za všechny účastníky.

Na našich vebových stránkách <http://scvp.wu.cz> najdete stručnou informaci o tomto zájezdu a její obrazovou část, na straně „Akce“. Je tam také odkaz na stránky, kde jsou podrobnosti o vlastnících pozemků na Ukrajině (<http://vpnvsos.wu.cz>).

Za region Brno manželé Němcovi

Poznámka redakce: Po příjezdu do Dubna a následném ubytování ve stejném hotelu jsme navštívili zdejší zámek. Prohlédli jsme si nejen expozici věnovanou životu Čechů na Volyni vybudovanou díky obětavosti paní Ponomarenkové, ale i překrásné ručně vyšíván obrazy s převážně přírodními motivy a mnohé jiné neméně pozoruhodné exponáty. Při návštěvě Rovny jsme navštívili místní jazykovou školu. Paní Irenu Malinskou pro potřeby výuky na Institutu slovenských studií Kyjevské slavistické univerzity v Rovně věnovala několik českých publikací. Český jazyk se zde totiž vyučuje jako předmět. Pak nás autobus dovezl k Rovenskému muzeu, kde nás expozicemi provázela zástupkyně ředitelky tohoto muzea. Další expozici zachycující život české menšiny na dnešní Ukrajině, jsme zhlédli na zámku v městečku Milýnově, který dříve patřil hraběti rodině Chotkiewicz. Bylo to krátké před našim odjezdem zpět do České republiky.

Na závěr bychom rádi poděkovali upřímným společníkům a průvodcům, s kterými jsme se během našeho pobytu setkali. Byla to především paní Lída, která se snažila vždy vyjít vstříc našim nejrůznějším osobním přání a díky jejímu znalostem a kontaktům je vyplnit.

Poděkování: Prostřednictvím našeho měsíčníku bychom chtěli co nejsrdečněji poděkovat paní Ireně Malinské z regionu Praha za uspořádání a velmi zdárný průběh zájezdu na místa našich rodišť nebo rodišť našich předků v bývalé Volyňské guberni.

Sdíky účastníci zájezdu.

Historicko dokumentační komise (HDK),

oznamuje zájemcům o studium materiálů z Volyně, (časopisy, knihy, písemná a fotografická materiály), uložených v Národním archivu na Chodovci, že jejich seznam v knižní podobě je možno vypůjčit u jednatele SČVP ing. Jiřího Hofmana v Praze v hotelu Legie, čtvrté poschodi. Tento seznam lze také najít na internetu: <http://www.nacr.cz>. Hledat: Svatý Čechů z Volyně, Žatec, číslo fondu 1169, číslo pomůcky 1636, které tam dali naši rozumní krajané. HDK stále hledá další materiály pocházející z Volyně a ukládá je do Národního archivu pro případné zájemce o studium této problematiky. Příde doba, kdy naši vnučci a pravnuci projeví zájem o to, kdo to byli Volyňští Češi. My už to dávno nebude, abychom jim to řekli. A skuteční zájemci to najdou v Národním archivu. Krajané, nedopustíte, aby za pár let po nás nezůstaly žádné památky.

Za HDK, Miroslav Krušina.

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Rakovník: OZNÁMENÍ

Pro rodáky a jejich přátele z Jezírka, Plánujeme uskutečnit setkání rodáků z Jezírka a jejich přátele. Pravděpodobné setkání by se mohlo uskutečnit v září-říjnu 2010.

Na základě zájmu Vás budeme informovat o přesném termínu a místě setkání.

*Ing. Vodička Jaroslav, 439 72 Krásný Dvůr 183,
tel.: 775 236 915 a 415 210 128
Krouský Josef, Zd. Štěpánka 2039,
269 01 Rakovník, tel.: 313 513 875*

Region Chomutov POZVÁNKA

Sdružení Čechů z Volyně společně s OV ČSBS a OV ČsOL Vás srdečně zvou na krajanské setkání dne 24. září 2010, které se koná ve středisku knihovnických a kulturních služeb ul. Palackého č. 85 v Chomutově od 10. hodin.

Zveme i krajaný z jiných regionů.

Za region Jiřina Kačerová

Region Litoměřice OZNÁMENÍ

Výbor regionu Litoměřice oznamuje, že v pátek dne 1. října 2010 v 10.00 hodin se koná POSVÍCENSKE SETKÁNÍ. Na programu jednání

bude také vzpomínka na Karpatko-dukelskou operaci. Setkání se uskuteční opět v prostorách Koliby u Výstaviště Zahrada Čech.

*Srdcečně zve
za výbor regionu Daniela Zelenková, jednatelka*

Moravskoslezský region Důležité upozornění

Milí krajané a jejich přátelé. V tomto roce si připomeneme 20. jubilejní výročí od založení našeho Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Tímto Vás zveme na setkání, které se bude konat 11. 9. 2010 (září) v Suchdole nad Odrou, Kulturní dům. Začátek je v 10 hodin, prezentace již od 09.00 hodin. Všichni, kdo mají zájem se setkání zúčastnit, nechť se přihlásí do 6. září na adresu hospodářky: Novotná Zdenka, Na Vyhliadce č. p. 346, 742 42 Šenov u Nového Jičína, č. mobilu 736 100 352. Poplatek 200,- Kč je možno platit při prezentaci. V ceně je oběd, káva a svačina. Nezapomeňte, že opět bude tombola a tak si připravte do ni předměty.

Na všechny se se těšíme.

*Za regionální výbor:
MVDr. Vladimír Samec, předseda
a Marie Sečilová, tajemnice*

NAŠI JUBILANTI ...

Region Žatec

80 narozeniny Kamilly Ondrové

Naše milá Kamila oslaví 12. 7. své osmdesáté narozeniny.

My, rodáci z Novokrajeva, bychom ji při této příležitosti chtěli poděkovat za její obětavou práci v organizaci našich setkání. Zároveň ji chceme poprat hodně štěstí a hlavně zdraví do dalších let života.

Za rodáky Antonie Kramná

A teď ještě přání za redakční radu a redaktorku. Děkujeme za dlouholetou, náročnou práci v tomto velkém regionu, vzorně vyfěšenou (viz jubilanty) a přejeme mnoga ljet a zdraví a štěstí do dalších let.

Jubilanti region Žatec:

Červenec: 60 let Anna Ulmanová, Lipno. 80 let Kamila Ondrová, Žatec. 80 let Emil Kopp, Žatec. 80 let Jaroslav Malý, Louňov. 81 let Jitřina Horovková, Velká Černoc. 81 let Lenka Lněničková, Vroutek. 82 let Emil Kalvach, Soběchleby. 83 let Anna Ausburková, Očihov. 83 let Olga Loukotková, Sířem. 83 let Rostislav Jeníšek, Mory. 83 let Alexandr Horák, Očihov. 84 let Antonie Vlková, Hlubany. Alžběta Menzlová, Očihov. 86 let Olga Diačuková, Žatec. 87 let Růžena Nováková, Hřivic. 88 let Antonín Vaněk, Žatec.

Srpna: 60 let Květoslava Šírová, Tuchořice. 80 let Nina Smrková, Žatec. 80 let Marie Potužáková, Pnětluky. 80 let Václav Mat'ák, Louňov. 83 let Libuše Šebková, Louňov. 83 let Antonie Pešatová, Tuchořice. 84 let Antonín Linha, Pšov. 84 let Marie Prazková, Radičeves. 84 Marie Kočková, Žatec. 85 let Emilie Dubšová, Krušovice. 85 let Josef Babák, Postoloprty. 87 let Olga Florianová, Očihov. 92 let Anna Hrádková, Podbořany.

Všem těmto našim členům-jubilantům hodně zdravíčka, štěstí a spokojená příští léta přeje

Za nás region Kamila Ondrová

Region Chomutov: 3. čtvrtletí

Červenec: 0

Srpen: Helena Zárybníká, 89 let, z Mirohoště, nyní Dvůr Králové n. Labem. Marie Michajlovičová, 89 let, z Kupičova, nyní Kadaň

Září: Vladimír Hrdina, 75 let, ze Semidub, nyní Chomutov. Marie Zavadilová, 85 let, z Buršovky, nyní Droužkovice

Všem jubilantům přejeme pevné zdraví do dalších let.

J. Kačerová

Region Tachov: 3. čtvrtletí

85 let Ganajová Lydie, nar. v Čudnově, byt. Stříbro. 75 let Jarešová Libuše, nar. v Olšance, byt. Olbramov. 85 let Kutová Evženie, nar. Sokolovo, byt. Tachov. 60 let Langová Jiřina, nar. Plzeň, byt. Plzeň. 85 let Matasová Irena, nar. Vysoká Česká, byt. Tachov. 75 let Pouzarová Olga, nar. Olšanka, byt. Tachov.

Všechno nejlepší a mnoho zdraví do dalších let za celý Tachov přeje

Alžběta Michlová

Region Domažlice

2. čtvrtletí

Duben: 73 let Lochmanová Tamara, Dolinka, Plzeň.

Květen: 80 let Pytelková Naděžda, Čerňachov,

Horšovský Týn. 87 let Eberlová Jiřina, Dolinka, Horšovský Týn.

Červen: 70 let Ing. Lokvenc Slavomír, Ivanič, Polžice. 73 let Burdová Ludmila, Kopče, Velký Malakov. *Všem jubilantům blahopřaje za region Ledvina Vladimír a Naďa Pytelková, které blahopřejeme k 80 - redakce*

Region Litoměřice**3. čtvrtletí**

Červenec: 81 let Mirek Albrecht z Boratína, bytem Lovosice. 81 let Viktor Vlk z Lucka, bytem Litoměřice. 85 let Anna Hendrychová z Hlinsku, bytem Štětí. 87 let Karel Šerák z Boratína, bytem Chotiněvec. 87 let Anna Derflerová ze Sedmidub, bytem Litoměřice

Srpna: 75 let Ludmila Dohnalová z Jadvipolu, bytem Litoměřice. 81 let Marie Ulmová z Budějovic, bytem Roudnice n. L. 81 let Josef Kožák z Lipiny, bytem Žitenice. 82 let Božena Vatterová z Krasilna, bytem Strachaly. 87 let Slávka Altmanová ze Sedmidub, bytem Plzeň. 87 let Miloslav Jersák ze Zdolbunova, bytem Litoměřice.

Září: 75 let Anna Šarayová ze Stromovky, bytem Hošťka. 82 let Irena Twarda z Rovna, bytem Litoměřice. 84 let Jaroslav Opočenský z Boratína, bytem Horní Řepčice. 85 let Václav Kuchyňka ze Zavidova Č., bytem Polepy. 86 let Růžena Stehlíková z Novostavců, bytem Cížkovice.

Všem jubilantům přeje zdraví a štěstí do dalších let

Za region Daniela Zelenková

Moravskoslezský region**3. čtvrtletí 2010**

Červenec: 60 let Mgr. Kimpl Josef z Háje ve Slezsku, bytem Háj ve Slezsku. 65 let Kratochvíl Vladimír z Hlinska, bytem Studénka. 70 let Suchánek Jaroslav z Mileče, bytem Celadná. 75 let Kabát Miroslav z Mstěšiny, bytem Šenov u Nového Jičína. 83 let Ing. Petrás Václav z Kvasilova, bytem Nošovice

Srpna: 82 let Lajnveberová Marie z Martinovky, bytem Kunín. 83 let Holčáková Anastázia z Podlesice, bytem Kunín

Září: 65 let Fáborská Vlasta Račín-Nový, bytem Opava. 70 let Řehounek Jaroslav ze Zálesí, bytem Fulnek. 81 let Kozáková Marie z Ulbárová, bytem Svatoňovice. 83 let Machovská Emilie z Lipjan, bytem Fulnek. 88 let Kolibková Marie ze Mstěšiny, bytem Domov dchodusů, Odry.

Všem jubilantům přeje vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za regionální výbor: Dr. Vladimír Samec, předseda Marie Seitlová, tajemnice

Region Šternberk**1. čtvrtletí 2010**

86 let Augusta Václav. 73 let Dolejšová-Kuchynková Vlasta. 76 let Polivka Václav. 81 let Tomášek Vladimír. 71 let Truksa Josef. 64 let Chládková-Růžičková Helena. 61 let Klossová-Knobová Helena

2. čtvrtletí

78 let Bohuslav Václav. 68 let Hluchenková Jana. 84 let Knobová-Vacková Věra. 84 let Lhotáková Marie. 74 let Říha Josef. 76 let Romaněk Rostislav. 90 let Medvědová-Cervinková Helena

3. čtvrtletí

75 let Bendlová-Bohuslavová. 86 let Faltysová-Vejchodová Libuše. 72 let Niče Viktor. 86 let Navrátilová-Dandová Libuše. 85 let Ráža Viktor. 83 let Otcová-Rážová Ludmila. 79 let Valentová-Valentová Ludmila. 84 let Pecová-Romaněnková Anna

4. čtvrtletí

51 let Faltys Josef. 78 let Koubková-Polivková Milada. 74 let Vohralík Josef. 61 let Vohralík Mirek. 87 let Bouzek Václav. 87 let Tarnavský Pavel. 62 let Jagelková Helena. 78 let Pavlicová Halina.

Všem jubilantům přeji hodně zdraví, štěstí a spokojená léta dalšího života.

Za region Šternberk Viktor Ráža

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...**Za Vladimírem Hlaváčkem.**

Dne 6. května 2010 ukončil svoji životní pouť dlouholetý člen pražského regionu ŠČVP Vladimír Hlaváček. Narodil se 30.11.1921 ve Volkově, ale brzy se rodina odstěhovala do Ozeran Českých, kde Vladimír vychodil základní školu a pak v Lucku vystudoval polské gymnázium. Nebyl jedináčkem. Měl sestru Emílku a bratry Josefa, Antonína a Václava.

Na jaře roku 1944 spolu s bratrem Josefem (*1923, †1944) vstoupili do 1. čs. armádního sboru v Sovětském svazu. Bratr Josef k přesímu praporu 3. brigády a dne 12.9.1944 padl v boji u Kobyljan. Vladimír, s ohledem na své středoškolské vzdělání byl vyučován jako radista a zařazen u průzkumné roty brigády. V dlouhodobých obranných bojích na řece Ondavě, kde na průzkumníky byly kladený velmi náročné úkoly, byl zraněn výbuchem do nohou a ruky tak vážně, že konec války ho zastihl v nemocnici v Ružomberku.

Po válce se usadil v Medlově u Uničova, kde se také seznámil se svou nastávající. S Aničkou Koutnou užívali dne 4. března 1946 snatek v místním kostele Petra a Pavla. Bylo to pěkná a požehnané manželství. Měli celkem šest dětí. Dnes žijí jen synové Václav a Vladimír.

V padesátých letech se odstěhovali do obce Březí u Prahy, kde pracovali v pohostinství a když hostinec zabraňoval JEDNOTA Vladimír pracoval v továrně na výrobu lan v Uhříněvsi. Po několika letech se stěhovali zpět na Moravu a usadili se ve Velké Bystřici. Až do odchodu do důchodu Vladimír pracoval jako vedoucí obchodu v Olomouci a ve Velké Bystřici. Po převratu v roce 1989 si ve svém domě zřídil soukromou prodejnou.

Poté, kdy starost o prodejnou předal synovi, nepřestal být aktivní společenský i pracovní. Nevynechal ani jednu z měsíčních schůzek pražského regionu ŠČVP přesto, že přijížděl až z Moravy. Zajímal se o novinky ve spolkovém životě a informoval o svých. Na ústředí Československé obce legionářské vždy navštívil a posbědoval se svými spolubojovníky o obyčejných lidských starostech a radostech a pokud to bylo možné vždy přišel s ovocem ze své zahrady ve stavu tuhému nebo tekutému.

Dům v Březí opravoval a zahradu zveleboval. Udržoval při tom styky se spoustou přátel, které tam měl. Život bez práce si nedovedl představit. Neustále pracoval a pečoval o svoji rodinu, na všechny myšlel a snažil se každému pomoci a poradit.

Pohřben byl dne 15. května 2010. Obřad proběhl v římskokatolickém kostele za účasti armády České republiky s vojenskými poctami. Rozloučili se s ním kromě manželky, synů s rodinami, které mají dohromady šest vnuků a deset pravnuků, početná místní občané z blízka i zdaleka.

Členové pražského regionu ŠČVP uctili památku zesnulého na svém setkání dne 26. května 2010 za přítomnosti jeho manželky a syna Václava.

J. Hofman

Region Domažlice

4. dubna zemřela ve věku nedožitých 84 let dlouholetá členka paní Jiřina Martanová z Moldavy, nyní Lelov u (Stroda) Plzeň.

V Dubnu zemřel náš dlouholetý člen pan Brázdka Václav ve věku 77 let.

Upřímnou soustrast pozůstalým projevují za region

Ledvina Vladimír a Naďa Pytelková

Region Moravský Krumlov

Dne 26. února r. t. r. jsem odeslala oznámení, že 2. 11. 2009 zemřela ve věku nedožitých 85 let paní Emilie Hrubá-Cymbálková z Nivy Hubinské, nyní Loděnice, členská legit. čís. 6213. Ve Zpravodaji to nebylo dosud oznámeno.

Redakce toto oznámení získala až nyní, omlouváme se a projevujeme rodině upřímnou účast.

Region Tachov

Oznamuje, že dne 27. 4. 2010 zemřela po dlouhé, těžké nemoci ve věku 81 let paní Růžena Kučerová, rodačka z Olšany. Paní Kučerová byla zakladající členkou našeho regionu a jeho dlouholetou iniciativní předsedkyní. Čest její památky!

Upřímnou soustrast zarmoucené rodině za region Tachov projevuje Michlová Alžběta

Oznámení od p. Tomáše Lešnera

Dne 19.5. 2010 zemřel ve věku 70 let pan Eduard Lešner, narozený v Rovně. Děkuji za pochopení.

Region Praha

Dne 21. 5. ve věku nedožitých 84 let zemřela paní Hana Šťastná z Prahy Zprávu poslala pí Jana Váňová, její dcera. Soustrast rodině vyjadřuje členům rodiny členové regionu Praha

Dne 16.6.2010 v ranních hodinách zemřel mladý dědeček, volyňský Čech, Vladimír Hipský, ve věku nedožitých 80 let. V posledních letech žil v Kralupech n/V, ale předtím bydlel dlouhou dobu v Údlicích u Chomutova a předtím v Podbořanech. Nevím s kým ze Sdružení byl dědeček v kontaktu, zda všebec s někým, ale zmíňoval se mi o pozvání, která dostával na setkání a na cesty na Volyně, takže předpokládám, že s někým asi ano. Proto jsem alespoň touto cestou chtěla jeho krajanům předat informaci o této smutné zprávě. Prosím vzpomeňte si na něho s úctou. Dcera Katka Jenčová Hipská, Jankovcová 53, 1700 Praha 7

Všem rodinám zesnulých upřímnou soustrast projevuje i redakce Zpravodaje

Příspěvky na tiskový fond**Květen 2010**

Z pozůstatlosti manželů Miroslava a Ally Stárkových věnují jejich dcery 1000 Kč.

Region Karlovy Vary: Antonín Klíma, Nejdek, 1000 Kč.

Region Moravskoslezský: Bohumil Perman, Opava, 300 Kč.

Region Chomutov: Alexandr Čech, Škrle, 500 Kč. Helena Kaliková, Most, 500 Kč.

Region Praha: Jiřina Šťastná, Kostelec n/Černými Lesy 320 Kč. Zita Holousová, Česká Lípa, 200 Kč.

Region Broumov: Jiří Pokorný, Broumov, 500 Kč.

Region Šumperk: Antonie Millerová, 200 Kč. Jaroslav a Libuše Millerovi, 200 Kč. Lidie Purová, Šumperk, 200 Kč. Rostislav Novotný, Velké Losiny, 160 Kč. Miroslav Němcěk, Libina, 100 Kč.

Region Žatec: Bohumil Šrajbr, Žiželice, 100 Kč. Anna Šulitková, Velichov, 200 Kč. Marie Komárková, Žatec, 200 Kč. Josef Nesvadba, Ústí n/Labem, 350 Kč.

Žádání členy, kteří poslali dar formou peněžní poukázky, vložené do Zpravodaje číslo 10 v roce 2009 a nebyli dosud uveřejněni ve Zpravodaji, aby zavolali na mou adresu na telefon 487 862 703 nebo 728 351 726 a upřesnil částku a datum odeslání. Pošta mi neuvedla jmenovité dárcy.

Za zprávu děkuje Marie Nečasová

Prosba

V době našeho pobytu na Volyni jsem se setkala s paní Marií s Dubnou, která hledá materiály pro připravovanou publikaci o české Mirohošti.

Materiály, o které mne tato paní požádala, se nám podařilo shromáždit. Bohužel se nám nepodařilo získat druhý díl kroniky Volyňských Čechů sepsaných prof. J. Vaculíkem. Pokud někdo z čtenářů Zpravodaje vlastní jeden výtisk, který by mohl darovat, popřípadě prodat, kontaktujte mne na níže uvedené adrese. Jitřina Kolářová

Dolina 73/9, 165 00 Praha 6
tel.: 728 191 260

Důležité upozornění! Jevíko se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 000000-1937591369/0800**, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726..** Prosíme čtenáře, aby nás neupomívali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! Krajané! Neposlejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení. Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zaslejte na adresu: Antonie Kramná, Vraňanská 672/4, 181 00 Praha 8

Tíráz: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Vára Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Vára Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 06. 2010